

magna ambitione ductus, hæresin, & ipse suam, id est, proprium errorem habere voluit, quo se inter alios hæreticos iactaret. Vixisse autem videtur Theodotus iste sub Zepherino Põtifice Roman. & Severo Imperatore, circa annum à Christo passo 174. quia proximè Theodotianis hæreticis successit, quorum errorem à se auctum & multiplicatum in aliis capitibus secutus est vir audax & impius. Fuit enim hæc heresis tanquam auulsus ab illa mala stirpe ramus, quanquam Epiphanius dubitasse de prima origine & radice huius mali videtur. Quandiu perstiterit non annotant scriptores, & statim concidisse fit mihi verisimile, quia partim orthodoxorum disputationibus iugulata est: partim robustiore Samosatensianorū & Arianorum, qui horum fuerunt successores, fraude & nomine notiore oppressa & sepulta. Quas etiam in regiones orbis & Ecclesiæ grassata sit, non est diligenter obseruatum, Romæ tamen nota fuit, & in Græcia, vbi leui disputationis ictu deiecta periit.

2 *Non hominem fuisse.*) Isidorus hunc locū transcripsit. Primū igitur huius erroris caput hoc fuit, Quòd Melchisedechum de quo Genes. 14. fit mentio, non putant fuisse hominem, sed Dei virtutem Christo ipso & Dei filio potentiorē, augustiorem, & feliciorem, ad cuius imaginē & typum Christus ipse fuerit à Deo factus. Tertulliani verò hæc verba sunt de hoc capite. Nam illum Melchisedech ait præcipuæ gratiæ cœlestem esse virtutem, eò quòd agat Christus pro hominibus, deprecator & aduocatus ipsorum factus: Melchisedech verò pro cœlestibus Angelis atque virtutibus. Huius